

Paralelní varování – číslo dvě

Odhalení prorocké tapisérie: Rozluštění poselství Zjevení 14 v dějinách milleritů a dnes

Jeff Pippenger
2023-08-08

Když se v milleritských dějinách naplnilo podobenství o deseti pannách, stalo se tak během poselství druhého anděla. Poselství druhého anděla představuje dvě odlišná poselství, a to jak z hlediska období, které pokrývají, tak z hlediska zamýšleného okruhu adresátů tohoto poselství. Poselství druhého anděla bylo určeno protestantským církvím, které se právě vrátily k Římu a staly se dcerami Babylóna. Půlnoční volání bylo určeno spícím milleritům. První poselství bylo zaměřeno vně milleritů, druhé bylo zaměřeno dovnitř. To se v našich dnech naplní do písmene.

Rozdíl, který je třeba zaznamenat v opakování naší doby, spočívá v tom, že na počátku adventismu poselství druhého anděla nejprve vyšlo mimo millerity a potom druhá část poselství vstoupila mezi millerity. Na konci adventismu, když se podobenství znovu opakuje, opakuje se stejně i poselství druhého anděla. Je nám to přímo řečeno více než jen několikrát. Avšak dvojí povaha tohoto poselství je na konci obrácena. První poselství jde k adventismu a druhé k těm, kdo stojí mimo adventismus. Je nám řečeno, že dílo a poselství představované andělem ze Zjevení osmnáct je opakováním poselství druhého anděla.

„Prorok praví: ‚Viděl jsem jiného anděla sestupovat z nebe, maje velikou moc; a země byla osvětlena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl veliký Babylón a stal se příbytkem démonů‘ (Zjevení 18,1.2). To je totéž poselství, které bylo dáno druhým andělem. Babylón padl, ‚poněvadž napájel všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). Co je tím vínem?—Její falešná učení. Dala světu falešnou sobotu namísto soboty čtvrtého přikázání a zopakovala lež, kterou satan poprvé řekl Evě v Edenu—přirozenou nesmrtelnost duše. Mnohé příbuzné bludy rozšířila daleko a široko, ‚učíc naukám, jež jsou přikázáními lidskými‘ (Matouš 15,9).“

„Když Ježíš zahájil svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními činy jeho služby bylo druhé očištění chrámu. Tak i v posledním díle varování světa jsou církvím dávána dvě odlišná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nestali účastníky jeho hříchů a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4. 5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.

Poselství druhého anděla na počátku adventismu je totožné s poselstvím, které představuje anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, a v tomto varování jsou dva hlasy, které zvěstují poselství. První hlas zaznívá tehdy, když je země ozářena jeho slávou, a ve verši čtyři Jan uslyšel jiný hlas, jak praví: „Vyjděte z ní.“

V dějinách mileritského hnutí přišla výzva k vyjití z Babylóna nejprve a poselství mileritům přišlo jako druhé. Ve Zjevení osmnáct je to druhý hlas, neboli druhé poselství, které oslovuje ty, kdo stojí mimo adventismus. Spolu s prohlášením, že „církvím jsou dána dvě odlišná povolání“, zjišťujeme také, že obě chvíle, kdy Kristus očistil chrám (na počátku i na konci své služby), jsou rovněž znázorněním počátku a závěru adventismu.

Počátek adventismu ilustroval očistění pracovníků, které napomohlo vybudování základu, jež byl William Miller použit k položení. Tento základ byl dokončen při závěru poselství druhého anděla, neboť s příchodem třetího anděla dne 22. října 1844 byly zpřístupněny k pochopení pravdy tvořící základy adventismu pro ty, kdo jsou ochotni slyšet.

Dílo budování základu bylo završeno na vrcholu dějin druhého anděla, když „k církvím zazněla dvě odlišná volání“. První volání bylo mimo millerity, druhé bylo pro millerity. Existuje však ještě jiný počátek, který se shoduje s počátkem adventismu: služba Kristova, když poprvé očistil svůj chrám. Prorocké znázornění očistění chrámu vyznačuje očistění na počátku i na konci Jeho služby, což pak předobrazuje očistění adventismu na jeho počátku i na jeho konci. Kristova dvojí očistění chrámu se shodují se začátkem a koncem adventismu, avšak Jeho poselství bylo určeno pouze Jeho lidu smlouvy, který byl v procesu, jímž se navždy rozváděl s Bohem.

Počátek adventismu představil poselství oznamující zahájení soudu a konec adventismu oznamuje konec soudu. Ježíš při prvním očistění chrámu pokáral Židy za to, že z jeho domu učinili doupě lupičů, avšak druhé očistění chrámu bylo „mezi posledními úkony jeho služby“. Na konci své služby již Židům neříkal, že z domu jeho Otce učinili doupě lupičů; tehdy jim řekl, že jejich dům „jim zůstal pustý“.

„Mezitím uctívači ze všech národů vyhledávali chrám, který byl zasvěcen uctívání Boha. Třpytil se zlatem a drahými kameny a byl zjevením krásy a vznešenosti. Avšak Jehova už v tomto paláci původu nepřebýval. Izrael se jako národ rozvedl s Bohem. Když Kristus, na sklonku své pozemské služby, naposledy pohlédl do nitra chrámu, řekl: ‚Hle, váš dům se vám zanechává pustý.‘ Matouš 23,38. Do té doby nazýval chrám domem svého Otce; ale když Syn Boží vyšel z těchto zdí, Boží přítomnost byla navždy odňata chrámu vystavěnému k Jeho slávě.“ Skutky apoštolů, 145.

Chrám, který očistil na počátku, byl jiný chrám než ten, který očistil na konci. První chrám byl domem Jeho Otce, avšak druhý chrám byl domem Židů. Pán na počátku vstoupil do smlouvy s adventismem a adventisté se stali kněžími v Jeho chrámu. Na konci adventismu již nemají být kněžími a jejich dům bude zpustošen.

Druhý anděl představuje dvě poselství. To je jeden z důvodů, proč je poselství znázorněno tak, že Babylón padá dvakrát. Není to hlavní důvod dvojího opakování oznámení o pádu Babylónu, ale je to jeden z důvodů. Jak je to dvě poselství?

Druhý anděl přišel jako odpověď na odmítnutí poselství prvního anděla. Když protestantské církve použily mylnou předpověď, která určovala rok 1843 jako závěr proroctví o 2300 letech, k odmítnutí Millerova poselství, toto Millerovo poselství bylo poselstvím prvního anděla. Při jeho

odmítnutí byly protestantské církve, které byly po více než 1260 let Boží církví na poušti, zavrženy a staly se dcerou Babylóna. V tom okamžiku přišel druhý anděl se svým poselstvím.

S různými prvky těchto dějin, které zkoumáme, souvisejí některé velmi důležité body. Je zde alespoň jeden bod, který musí být rozvíjen pomalu, neboť nepochybně přispívá k porozumění poselství Zjevení Ježíše Krista, které je v současné době rozpečťováno. Z tohoto důvodu zde uvádím jeden velmi důležitý oddíl o těchto dějinách. Jsou to dvě kapitoly, na něž poukazují, avšak mezi těmito dvěma kapitolami je také třetí důležitá kapitola. Tu v této chvíli nezařazují, abych omezil rozsah našeho zkoumání.

Všimněte si, na kterého anděla je při čtení obrácená řeč; sledujte postupný proces zkoušky; v prvním odstavci si povšimněte, že prorocké charakteristiky anděla ze Zjevení osmnáct jsou zároveň charakteristikami prvního anděla. Povšimněte si, že ukřižovat jedno z poselství znamená ukřižovat Krista, a povšimněte si, že všichni tři andělé jsou představeni jako jednotliví andělé, avšak poselství Půlnočního volání je množstvím andělů.

„Byl mi ukázán zájem, který celé nebe projevovalo o dílo, jež probíhalo na zemi. Ježíš pověřil silného a mocného anděla, aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na jeho druhý příchod. Viděla jsem, jak mocný anděl opustil přítomnost Ježíše v nebi. Před ním šlo nesmírně jasné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je ozářit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem. Zástupy přijaly toto světlo. Někteří se zdáli být velmi vážní, zatímco jiní byli radostní a uchvácení. Světlo bylo vylito na všechny, avšak někteří se pouze dostali pod vliv světla a nepřijali je upřímně. Všichni však, kdo je přijali, obrátili své tváře vzhůru k nebi a oslavovali Boha. Mnozí se naplnili velikým hněvem. Kazatelé i lid se spojili s ničemnými a urputně odporovali světlu, které šířil mocný anděl. Ale všichni, kdo je přijali, se oddělili od světa a byli těsně sjednoceni spolu navzájem.“

„Satan a jeho andělé se horlivě snažili odvrátit mysl všech, které jen mohli, od světla. Společenství těch, kteří je odmítli, bylo zanecháno v temnotě. Viděla jsem anděla, jak s nejhlubším zájmem bdí nad těmi, kdo se hlásili k Božímu lidu, aby zaznamenal charakter, který si utvářeli, když jim bylo předkládáno poselství nebeského původu. A když se velmi mnozí z těch, kteří vyznávali lásku k Ježíši, odvrátili od nebeského poselství s pohrdáním, posměchem a nenávisť, anděl s pergamenem v ruce o tom učinil hanebný záznam. Celé nebe bylo naplněno rozhořčením, protože Ježíš byl znevažován těmi, kdo se k němu hlásili.“

„Viděla jsem zklamání důvěřujících. Nespatřili svého Pána v očekávaném čase. Bylo Božím záměrem zakrýt budoucnost a přivést svůj lid k bodu rozhodnutí. Bez tohoto časového bodu by dílo, které Bůh zamýšlel, nebylo vykonáno. Satan vedl mysl velmi mnohých daleko kupředu do budoucnosti. Časové období ohlášené pro Kristův příchod muselo přivést mysl k tomu, aby vážně hledala přítomnou přípravu. Když čas pominul, ti, kdo světlo anděla plně nepřijali, se spojili s těmi, kdo pohrdli nebeským poselstvím, a obrátili se proti zklamaným s posměchem. Viděla jsem anděly v nebi, jak se radili s Ježíšem. Všimli si stavu těch, kdo se hlásili jako Kristovi následovníci. Uplynutí určitého času je vyzkoušelo a prověřilo a velmi mnozí byli zváženi na vahách a shledáni nedostatečnými. Všichni hlasitě vyznávali, že jsou křesťané, avšak téměř v každém ohledu selhali v následování Krista. Satan jásal nad stavem domnělých

Kristových následovníků. Měl je ve svém osidle. Většinu svedl k tomu, aby opustila přímou stezku, a oni se pokoušeli vystoupit do nebe jinou cestou. Andělé viděli čisté, neposkvrněné a svaté, jak jsou všichni smíšení s hříšníky na Siónu i se světa milujícím pokrytcem. Bdili nad pravými milovníky Ježíše; avšak zkažení působili na svaté zhoubně.“

„Těm, jejichž srdce hořela touhou, vroucí žádostí spatřit Ježíše, bylo jejich takzvanými bratry zakázáno mluvit o jeho příchodu. Andělé pozorovali celou tuto scénu a soucítili s ostatkem, který miloval zjevení Ježíše. Jiný mocný anděl obdržel pověření sestoupit na zem. Ježíš mu vložil do ruky spis, a když přišel na zem, zvolal: Babylon padl, padl! Potom jsem viděla, jak zklamání opět nabyli veselé mysli a pozvedli své oči k nebi, očekávající ve víře a naději zjevení svého Pána. Mnozí však jako by setrvali v jakémsi otupělém stavu, jako by spali; přece však jsem na jejich tvářích mohla spatřit stopy hlubokého zármutku. Zklamání z Bible poznali, že se nacházejí v době prodlévání a že musí trpělivě očekávat naplnění vidění. Tým důkaz, který je vedl k tomu, aby očekávali svého Pána v roce 1843, je vedl k tomu, aby jej očekávali v roce 1844. Viděla jsem, že většina neprojevovala onu sílu, která vyznačovala jejich víru v roce 1843. Jejich zklamání ochladilo jejich víru. Když se však zklamání připojili k volání druhého anděla, nebeské zástupy je sledovaly s nejhlubším zájmem a pozorovaly účinek toho poselství. Viděly, jak se ti, kdo nesli jméno křesťanů, s posměchem a opovržením obraceli proti těm, kteří byli zklamáni. Když z úst posměvače zazněla slova: Ještě jste nevystoupili! jeden anděl je zapsal. Anděl pravil: Posmívají se Bohu.“

„Byla jsem obrácena zpět k přenesení Eliášovu. Jeho plášť spadl na Elizea a ničemné děti (anebo mladí lidé) jej následovaly, posmívající se a volající: Vystup, ty lysá hlavo! Vystup, ty lysá hlavo! Posmívaly se Bohu a tam se setkaly se svým trestem. Naučily se tomu od svých rodičů. A ti, kdo se vysmívali a posmívali představě o vyjití svatých vzhůru, budou navštíveni ranami Božími a poznají, že není maličností zahrávat si s ním.“

„Ježíš pověřil jiné anděly, aby rychle letěli oživit a posílit skomírající víru jeho lidu a připravit jej k porozumění poselství druhého anděla a tomu důležitému úkonu, který měl být brzy vykonán v nebi. Viděla jsem, že tito andělé přijali od Ježíše velikou moc a světlo a rychle letěli na zem splnit své pověření, aby pomáhali druhému andělu v jeho díle. Na lid Boží zazářilo veliké světlo, když andělé volali: Hle, Ženich přichází, vyjděte mu vstříc. Potom jsem viděla, jak ti zklamání povstali a v souladu s druhým andělem hlásali: Hle, Ženich přichází, vyjděte mu vstříc. Světlo od andělů pronikalo temnotou všude. Satan a jeho andělé se snažili zabránit šíření tohoto světla a zamezit tomu, aby mělo zamýšlený účinek. Přeli se s anděly Božími a říkali jim, že Bůh lid oklamal a že se vši svou světelností a mocí nemohou přimět lid, aby uvěřil, že Ježíš přichází. Andělé Boží pokračovali ve svém díle, ačkoli se satan snažil zadržet cestu a odvést mysl lidu od světla. Ti, kdo je přijali, vypadali velmi šťastně. Upírali své zraky k nebi a toužili po Ježíšově zjevení. Někteří byli ve velikém soužení, plakali a modlili se. Zdálo se, že jejich oči jsou upřeny na ně samé a neodvažovali se pohlédnout vzhůru.“

„Drahocenné světlo z nebe od nich odvrátilo temnotu a jejich oči, které byly v zoufalství upřeny na ně samé, se pozvedly vzhůru, zatímco se v každém rysu jejich tváře zračila vděčnost a svatá radost. Ježíš i celý zástup andělů shlíželi se zalíbením na ty věrné, očekávající.“

„Ti, kdo odmítli a stavěli se proti světlu poselství prvního anděla, ztratili světlo druhého a nemohli mít užitek z moci a slávy, které provázely poselství: Hle, ženich přichází. Ježíš se od nich odvrátil s hněvivým pohledem. Pohrdli jím a odmítli ho. Ti, kdo poselství přijali, byli obklopeni oblakem slávy. Čekali, bděli a modlili se, aby poznali vůli Boží. Velice se obávali, aby ho neurazili. Viděla jsem satana a jeho anděly, jak se snaží zadržet toto božské světlo od Božího lidu; avšak dokud ti, kdo čekali, toto světlo opatrovali a své oči pozvedali od země k Ježíši, satan neměl žádnou moc připravit je o toto drahocenné světlo. Poselství dané z nebe rozněvalo satana i jeho anděly, a ti, kdo vyznávali, že milují Ježíše, ale pohrdali jeho příchodem, se vysmívali a tupili věrné, důvěřující. Avšak anděl zaznamenal každou urážku, každé opovržení, každé zlé zacházení, jehož se jim dostalo od jejich domnělých bratří. Velmi mnozí pozvedli svůj hlas, aby volali: Hle, ženich přichází, a opustili své bratry, kteří nemilovali zjevení Ježíše a nechtěli strpět, aby se prodlévalo u jeho druhého příchodu. Viděla jsem, jak Ježíš odvrátil svou tvář od těch, kdo odmítli a pohrdli jeho příchodem, a potom přikázal andělům, aby jeho lid vyvedli z jejich středu, z prostředí nečistoty, aby se neposkvřnili. Ti, kdo byli poslušni poselství, vyšli ven svobodní a sjednocení. Zářilo na ně svaté a vznešené světlo. Zřekli se světa, odtrhli od něho své náklonnosti a obětovali své pozemské zájmy. Vz dali se svého pozemského pokladu a jejich úzkostný pohled byl upřen k nebi v očekávání, že spatří svého milovaného Vysvoboditele. Z jejich tváří vyzařovala posvátná, svatá radost a dosvědčovala pokoj a radost, které panovaly uvnitř. Ježíš přikázal svým andělům, aby šli a posílili je, neboť se přibližovala hodina jejich zkoušky. Viděla jsem, že tito čekající ještě nebyli vyzkoušeni tak, jak být museli. Ještě nebyli prosti omylů. A viděla jsem milosrdenství a dobrotu Boží v tom, že poslal obyvatelům země varování a opakovaná poselství, aby je přivedl k určitému časovému bodu a vedl je k pilnému zpytování sebe samých, aby se zbavili omylů, které byly předávány od pohanů a papeženců. Skrze tato poselství Bůh vyvádí svůj lid tam, kde pro něj může působit s větší mocí a kde mohou zachovávat všechna jeho přikázání....“

„Když služba Ježíšova ve Svatyni skončila a on vešel do Nejsvětější svatyně a stanul před schránou obsahující zákon Boží, poslal na zem jiného mocného anděla s třetím poselstvím. Vložil do ruky anděla svitek, a když sestupoval na zem ve velebnosti a moci, vyhlásil hrozivé varování, nejstrašnější hrozbu, jaká kdy byla člověku přinesena. Toto poselství bylo určeno k tomu, aby Boží děti uvedlo do střehu a ukázalo jim hodinu pokušení a soužení, která je čekala. Anděl pravil: Budou přivedeni do těsného boje se šelmou a jejím obrazem. Jejich jedinou nadějí na věčný život je zůstat neochvějní. Ačkoli je v sázce jejich život, přece se musí pevně držet pravdy. Třetí anděl uzavírá své poselství těmito slovy: Zde jest trpělivost svatých; zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu. Když tato slova opakoval, ukazoval k nebeské svatyni. Mysl všech, kdo přijímají toto poselství, je obrácena k Nejsvětější svatyni, kde Ježíš stojí před schránou a koná svou závěrečnou přimluvu za všechny, pro něž milost ještě prodlévá, i za ty, kteří z nevědomosti přestoupili zákon Boží. Toto smíření je činěno jak za spravedlivé mrtvé, tak za spravedlivé živé. Ježíš vykonává smíření za ty, kteří zemřeli, aniž přijali světlo o Božích přikázáních, a kteří zhřešili z nevědomosti.“

„Poté, co Ježíš otevřel dveře do Nejsvětější svatyně, bylo spatřeno světlo soboty a Boží lid měl být zkoušen a osvědčen, jako Bůh v dávných dobách zkoušel syny Izraele, aby se ukázalo, zda budou zachovávat jeho zákon. Viděla jsem třetího anděla, jak ukazuje vzhůru a zklamaným

ukazuje cestu do Nejsvětější svatyně nebeské svatyně. Vírou následovali Ježíše do Nejsvětější svatyně. Opět našli Ježíše a znovu v nich vytryskly radost a naděje. Viděla jsem je, jak se ohlížejí zpět a přezkoumávají minulost, od hlásání druhého příchodu Ježíše až po jejich putování k uplynutí času roku 1844. Vidí vysvětlení svého zklamání a znovu je ožívují radost a jistota. Třetí anděl osvětlil minulost, přítomnost i budoucnost a oni vědí, že je Bůh skutečně vedl svou tajemnou prozřetelností.“

„Bylo mi ukázáno, že ostatek následoval Ježíše do Nejsvětějšího místa a spatřil archu i slitovnici a byl uchváten jejich slávou. Ježíš pozvedl příkrov archy, a hle! desky kamenné s desaterem přikázání na nich napsaným. Sledují živá Boží slova; ale s chvěním ustupují zpět, když vidí čtvrté přikázání živé mezi deseti svatými předpisy, zatímco na ně září jasnější světlo než na ostatních devět a kolem něho je svatozář slávy. Nenacházejí tam nic, co by je poučovalo o tom, že sobota byla zrušena nebo změněna na první den týdne. Zní tak, jak byla vyslovena z úst Božích v slavnostní a hrozné velebnosti na hoře, když šlehal blesky a duněly hromy, a jak byla napsána jeho vlastním svatým prstem na kamenné desky: Šest dní budeš pracovat a konat všechno své dílo; ale sedmý den je sobota Hospodina, tvého Boha. Žasnou, když vidí, jaká péče byla věnována desateru přikázání. Vidí je položena blízko Jehovy, zastíněna a chráněna jeho svatostí. Vidí, že pošliapávali čtvrté přikázání desatera a zachovávali den předaný pohany a papeženci namísto dne posvěceného Jehovou. Pokořují se před Bohem a nařikají nad svými minulými přestoupeními.“

„Viděla jsem, jak kadidlo v kadidelnici dýmem stoupalo, když Ježíš předkládal jejich vyznání a modlitby svému Otci. A jak vystupovalo vzhůru, spočinulo na Ježíši i na slitovnici jasné světlo; a ti opravdoví modlitebníci, kteří byli zarmoucení, protože poznali, že jsou přestupníky Božího zákona, byli požehnáni a jejich tváře se rozžářily nadějí a radostí. Připojili se k dílu třetího anděla, pozvedli své hlasy a hlásali toto vážné varování. Zpočátku však poselství přijalo jen málo lidí, oni však dále s horlivostí hlásali varování. Potom jsem viděla mnohé, kteří přijali poselství třetího anděla a spojili své hlasy s těmi, kdo varování hlásali nejprve; a oslavovali Boha a vyvyšovali ho tím, že zachovávali jeho posvěcený den odpočinku.“

„Mnozí, kdo přijali třetí poselství, neprošli zkušeností obou předchozích poselství. Satan tomu rozuměl a jeho zlé oko na ně hledělo, aby je přemohlo; avšak třetí anděl jim ukazoval k Nejsvětější svatyni a ti, kdo prošli zkušeností dřívějších poselství, jim ukazovali cestu k nebeské svatyni. Mnozí spatřili dokonalý řetěz pravdy v poselstvích andělů a s radostí jej přijali. Přijali je v jejich pořadí a vírou následovali Ježíše do nebeské svatyně. Tato poselství mi byla představena jako kotva, která má držet tělo. A jak je jednotlivci přijímají a chápou, jsou chráněni před mnohými satanovými bludy.“

„Po velkém zklamání v roce 1844 se satan a jeho andělé pilně zaměstnávali kladením léček, aby podlomili víru celého společenství. Působil na mysl jednotlivců, kteří měli v těchto věcech osobní zkušenost. Měli zdání pokory. Pozměnili první a druhé poselství a ukazovali do budoucnosti na jejich naplnění, zatímco jiní ukazovali daleko zpět do minulosti a prohlašovali, že tam již byla naplněna. Tito jednotlivci odváděli mysl nezkušených pryč a podlamovali jejich víru. Někteří zkoumali Bibli, aby se pokusili vybudovat si vlastní víru, nezávislou na těle. Satan se nad tím vším radoval; neboť věděl, že ty, kdo se utrhlí od kotvy, může zasáhnout

rozličnými bludy a zmítat jimi větry učení. Mnozí, kteří stáli v čele prvního a druhého poselství, je zapřeli a v celém společenství zavládlo rozdělení a rozptýlení. Potom jsem spatřila Wm. Millera. Vypadal zmateně a byl sklíčen zármutkem a úzkostí pro svůj lid. Viděl, jak společnost, která byla v roce 1844 sjednocená a milující, ztrácí vzájemnou lásku a staví se jeden proti druhému. Viděl, jak upadají zpět do chladného, odpadlého stavu. Zármutek vyčerpával jeho sílu. Viděla jsem přední muže, jak pozorují Wm. Millera a obávají se, aby nepřijal poselství třetího anděla a Boží přikázání. A kdykoli se přikláněl ke světlu z nebe, tito muži osnovali nějaký plán, aby odvrátili jeho mysl jinam. Viděla jsem, že byl vyvíjen lidský vliv, aby jeho mysl zůstala ve tmě a aby si mezi nimi zachoval svůj vliv. Nakonec Wm. Miller pozvedl svůj hlas proti světlu z nebe. Pochybil tím, že nepřijal poselství, které by plně vysvětlilo jeho zklamání a vrhlo světlo a slávu na minulost, jež by oživily jeho vyčerpané síly, rozjasnily jeho naděje a vedly ho k oslavě Boha. Přiklonil se však k lidské moudrosti namísto k božské, a protože byl zlomen namáhavou prací ve věci svého Mistra i věkem, nebyl odpovědný v té míře jako ti, kteří ho zadržovali od pravdy. Odpovědnost nesou oni a hřích spočívá na nich. Kdyby Wm. Miller mohl spatřit světlo třetího poselství, mnohé věci, které se mu zdály temné a tajemné, by mu byly vysvětleny. Jeho bratři mu vyznávali tak hlubokou lásku a zájem, že se domníval, že se od nich nemůže odtrhnout. Jeho srdce se klonilo k pravdě; pak se však podíval na své bratry. Stavěli se proti ní. Mohl se odtrhnout od těch, kteří stáli po jeho boku a rameni s ním při zvěstování příchodu Ježíše? Domníval se, že by ho jistě nesvedli na scestí.“

„Bůh dopustil, aby se dostal pod moc satana a aby nad ním zavládla smrt. Ukryl jej v hrobě, daleko od těch, kteří jej ustavičně odtahovali od Boha. Mojžíš pochybil právě tehdy, když se měl chystat vstoupit do zaslíbené země. Také jsem viděla, že Wm. Miller pochybil, když měl brzy vstoupit do nebeského Kanaánu, tím, že dopustil, aby jeho vliv působil proti pravdě. Jiní jej k tomu přivedli. Za to se budou muset zodpovídat jiní. Avšak andělé střeží drahocenný prach tohoto služebníka Božího a on vyjde při zvuku poslední polnice.

„Viděla jsem zástup, který stál dobře střežen a pevný a který nedával žádnou podporu těm, kdo by chtěli rozkolísat ustálenou víru těla. Bůh na ně pohlížel se zalíbením. Byly mi ukázány tři stupně — první, druhé a třetí andělské poselství. Anděl řekl: Běda tomu, kdo by v těchto poselstvích pohnul jediným kvádrem nebo posunul jediný kolík. Právě porozumění těmto poselstvím má životní důležitost. Osud duší závisí na způsobu, jakým jsou přijímána. Znovu jsem byla vedena dolů skrze tato poselství a viděla jsem, za jak draho si Boží lid vykoupil svou zkušenost. Byla získána skrze mnohé utrpení a těžký zápas. Krok za krokem je Bůh vedl, až je postavil na pevnou, neotřesitelnou plošinu. Potom jsem viděla jednotlivce, jak přistupovali k plošině a předtím, než na ni vstoupili, zkoumali její základ. Někteří na ni s radostí ihned vstoupili. Jiní začali nalézat chyby v položení základu plošiny. Přáli si, aby byla provedena zlepšení, a pak by plošina byla dokonalejší a lid mnohem šťastnější. Někteří z plošiny sestoupili a zkoumali ji, potom na ní nalézali chyby a prohlašovali, že byla založena nesprávně. Viděla jsem, že téměř všichni stáli na plošině pevně a napomínali ostatní, kteří z ní sestoupili, aby zanechali svého reptání, neboť Bůh byl mistrem stavitelem a oni bojovali proti němu. Připomínali podivuhodné Boží dílo, které je přivedlo na pevnou plošinu, a ve sjednocení téměř všichni pozvedli své oči k nebi a hlasitým hlasem oslavili Boha. To zapůsobilo na některé z těch, kteří si stěžovali a plošinu opustili, a ti na ni znovu s pokorným výrazem vstoupili.“

„Byla jsem vrácena k hlásání prvního příchodu Krista. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově, aby připravil cestu pro Ježíšův příchod. Ti, kdo odmítli Janovo svědectví, neměli užitek z Ježíšova učení. Jejich odpor proti hlásání jeho prvního příchodu je postavil tam, kde nemohli pohotově přijmout ani nejsilnější důkaz, že je Mesiášem. Satan vedl ty, kdo odmítli Janovo poselství, aby zašli ještě dále, odmítli Ježíše a ukřižovali ho. Tím se postavili tam, kde nemohli přijmout požehnání v den Letnic, které by je bylo naučilo cestě do nebeské Svatyně. Roztržení chrámové opony ukázalo, že židovské oběti a ustanovení již nebudou přijímány. Velká Oběť byla obětována a byla přijata a Duch svatý, který sestoupil v den Letnic, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, kam Ježíš vstoupil skrze svou vlastní krev a vylil na své učedníky dobrodiní svého smíření. Židé byli ponecháni v úplném klamu a naprosté temnotě. Ztratili všechno světlo, které mohli mít o plánu spasení, a nadále spoléhali na své neužitečné oběti a dary. Nebeská Svatyně zaujala místo pozemské, avšak oni o cestě do nebeské neměli žádné poznání.“

„Mnozí hledí s hrůzou na cestu, kterou Židé zvolili vůči Ježíši, když ho zavrhli a ukřižovali. A když čtou dějiny jeho potupného týrání, domnívají se, že Krista milují a že by ho nebyli zapřeli jako Petr ani ukřižovali jako Židé. Ale Bůh, který byl svědkem jejich vyznáváného soucitu s jeho Synem, je podrobil zkoušce a uvedl na zkoušku tu lásku, kterou k Ježíši vyznávali.“

„Celé nebe s nejhlubším zájmem sledovalo přijetí tohoto poselství. Mnozí však, kteří se hlásí k lásce k Ježíši a prolévají slzy při čtení příběhu o kříži, namísto aby přijali toto poselství s radostí, se rozněvají, vysmívají se dobré zprávě o Ježíšově příchodu a prohlašují ji za klam. Nechtěli mít společenství s těmi, kdo milovali jeho zjevení, nýbrž je nenáviděli a vylučovali je z církví. Ti, kdo odmítli první poselství, nemohli mít užitek z druhého a neměli užitek ani z půlnočního volání, které je mělo připravit, aby vírou vstoupili s Ježíšem do nejsvětějšího oddělení nebeské svatyně. A tím, že odmítli obě předchozí poselství, nevidí žádné světlo v poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do nejsvětějšího oddělení. Viděla jsem, že formální církve, stejně jako Židé ukřižovali Ježíše, ukřižovaly tato poselství, a proto nemají žádné poznání o díle vykonaném v nebi ani o cestě do nejsvětějšího oddělení a nemohou mít užitek z Ježíšovy přímly tam. Podobně jako Židé, kteří přinášeli své bezcenné oběti, přinášejí i oni své bezcenné modlitby do oddělení, které Ježíš opustil, a satan, potěšen klamem těch, kdo se hlásí za Kristovy následovníky, je pevně poutá do své léčky, bere na sebe náboženskou podobu, obrací mysl těchto domnělých křesťanů k sobě a působí svou mocí, svými znameními a lživými zázraky. Některé klame jedním způsobem a jiné jiným. Má připraveny rozličné bludy, aby působily na různé mysli. Někteří pohlížejí s hrůzou na jeden klam, zatímco jiný ochotně přijímají. Satan některé klame spiritismem. Přichází také jako anděl světla a šíří svůj vliv po celé zemi. Viděla jsem všude falešná probuzení. Církve byly povzneseny a domnívaly se, že pro ně Bůh podivuhodně působí, a přitom to byl jiný duch. To pomine a zanechá svět i církve v horším stavu než předtím.“

„Viděla jsem, že Bůh má upřímné děti mezi jmennými adventisty i v padlých církvích, a služebníci i lid budou ještě z těchto církví povoláni ven, dříve než budou vylity rány, a s radostí přijmou pravdu. Satan to ví, a před hlasitým voláním třetího anděla vyvolává v těchto náboženských společenstvích vzrušení, aby se ti, kteří odmítli pravdu, mohli domnívat, že Bůh je s nimi. Doufá, že oklame upřímné a přivede je k myšlence, že Bůh pro církve stále působí.

Avšak světlo bude svítit a každý z upřímných opustí padlé církve a zaujme své místo s ostatkem.“ Spiritual Gifts, svazek 1, 151–172.

Tato pasáž obsahuje tolik důležitých pravd, avšak já ji používám k tomu, abych vyčlenil některé charakteristiky poselství dějin milleritů, a tak porozuměl tomu, jak tato předobrazují naše dějiny. Všichni tři andělé ze Zjevení čtrnácté kapitoly mají ve svých rukou poselství. Druhý a třetí anděl jsou označeni tak, že s sebou při svém sestupování se svým poselstvím mají „svitek“. Každý anděl představuje jedno poselství a příchod každého poselství vyvolává určitý účinek.

V příštím článku budeme v tomto tématu pokračovat.